Cum să citești Biblia

- CITIREA BIBLIEI CU ASCULTARE
- ÎNȚELEGEREA BIBLIEI PRIN INTERMEDIUL BISERICII
- SUFLETUL BIBLIEI ESTE HRISTOS
- CITIREA SFÂNTEI BIBLII ESTE UN PROCES FOARTE PERSONAL

Sfântul Tihon de Zadonsk, scriind în secolul al XVIII-lea, vorbește despre atitudinea ortodoxă față de Sfânta Scriptură: „Dacă ai primi o scrisoare de la un rege pământesc, nu ai citi-o cu bucurie? Desigur, cu mare bucurie și atenție evlavioasă. Ai primit o scrisoare, dar nu de la un rege pământesc, ci de la Regele Ceresc. Și totuși, aproape că neglijezi acest dar, o comoară atât de neprețuită." Și continuă spunând: „De fiecare dată când citești Sfânta Evanghelie, auzi cuvintele lui Hristos Însuși adresate ție. În timpul citirii, te rogi Lui și conversezi cu El." Ar trebui să percepem Sfânta Scriptură ca o scrisoare adresată de Dumnezeu fiecăruia dintre noi personal. Fiecare persoană ar trebui să perceapă citirea Sfintelor Scripturi ca o conversație personală directă cu Hristos.

La două sute de ani după cuvintele Sfântului Tihon, Conferința Ortodocșilor și Anglicanilor de la Moscova din 1976 a definit atitudinea corectă față de Sfânta Scriptură în alte cuvinte, care luminează pe deplin și această problemă. Declarația de la Moscova, semnată și de delegații Bisericii Anglicane, rezumă în mod demn esența viziunii ortodoxe asupra Bibliei: „Cărțile Sfintei Scripturi sunt un întreg inseparabil. Sunt în același timp inspirate divin și exprimate uman. Ele mărturisesc cu autoritate revelația lui Dumnezeu oamenilor, în Creație, întruparea Cuvântului și istoria drumului umanității spre mântuire. Prin urmare, ele exprimă cuvântul lui Dumnezeu prin limbaj uman. Cunoaștem, primim și percepem Sfânta Scriptură prin Biserică și în Biserică. Abordarea noastră față de Biblie se bazează pe ascultare."

Comparând cuvintele Sfântului Tihon cu Declarația de la Moscova, putem identifica patru calități fundamentale care disting lectura ortodoxă a Sfintelor Scripturi. În primul rând, trebuie să citim în spirit de ascultare; în al doilea rând, trebuie să citim într-o manieră conciliară, ca membri ai Bisericii Ortodoxe; în al treilea rând, lectura noastră trebuie să fie complet concentrată asupra lui Hristos; în al patrulea rând, lectura noastră trebuie să fie personală.

CITIREA BIBLIEI CU ASCULTARE

Așadar, în primul rând, atunci când citim Sfânta Scriptură, trebuie să ascultăm într-un spirit *de ascultare.* Atât Sfântul Tihon, cât și Conferința de la Moscova din

1976 subliniază originea divină a Bibliei. Sfintele Scripturi sunt o scrisoare de la Dumnezeu către om. Hristos Însuși îți vorbește. Sfânt.

Scriptura este mărturia lui Dumnezeu despre Sine Însuși. Ea exprimă Cuvântul lui Dumnezeu în limbajul nostru omenesc. Este inspirată de Dumnezeu. Întrucât Dumnezeu Însuși îți vorbește prin Biblie, răspunsul tău trebuie să fie unul de ascultare și atenție receptivă. Când citim, trebuie să fim deschiși Duhului Sfânt.

Însă, fiind inspirată de Dumnezeu, Biblia este în același timp exprimată uman. Este o întreagă bibliotecă de cărți diferite, scrise în momente diferite și de oameni diferiți. Fiecare carte a Bibliei reflectă chipul epocii în care a fost scrisă și particularitățile opiniilor autorului. Căci Dumnezeu nu binevoiește să facă nimic separat de oameni: harul lui Dumnezeu acționează în armonie cu libertatea umană. Dumnezeu nu ne desființează personalitatea, ci o completează și o desăvârșește. Așa este și cu scrierea cărților inspirate divin ale Vechiului și Noului Testament. Autorii lor nu au fost pur și simplu instrumente pasive, un dispozitiv stenografic care a notat cuvintele altcuiva. Fiecare autor al Sfintei Scripturi își aduce propriul talent uman în opera sa. Paralel cu aspectele divine, există și un aspect uman în Sfânta Scriptură. Trebuie să le prețuim pe amândouă.

Fiecare dintre Evanghelii, de exemplu, are propriile trăsături caracteristice. Sfântul Evanghelist Matei subliniază importanța lui Hristos pentru evrei, acordând o atenție deosebită Împărăției Cerurilor. Sfântul Evanghelist Marcu oferă detalii vii despre slujirea lui Hristos, grija Sa față de oameni, care lipsesc la altele. Sfântul Evanghelist Luca exprimă latura atotcuprinzătoare a iubirii lui Hristos, compasiunea Sa infinită, care se extinde în egală măsură atât la evrei, cât și la păgâni. Sfântul Evanghelist Ioan are o atitudine mai introspectivă față de Hristos; în acest caz, lumina divină și prezența lui Dumnezeu în credincioși sunt subliniate în mod special. Această versatilitate dătătoare de viață a Bibliei ar trebui savurată și studiată pe deplin.

Întrucât Sfânta Scriptură este, așadar, cuvântul lui Dumnezeu transmis în limbaj omenesc, este permis un studiu conștiincios al Bibliei atunci când o studiem. Prin stăpânirea aspectului uman al Bibliei, putem folosi pe deplin mintea care ne-a fost dată de Domnul Dumnezeu. Biserica Ortodoxă nu exclude discuțiile științifice despre problemele originii istorice și ale autorului cărților Bibliei.

Însă, odată cu aceste detalii umane, nu trebuie să pierdem din vedere Divinitatea Sfintelor Scripturi. Nu sunt simple cărți scrise de o serie de autori pământeni. Auzim în Sfintele Scripturi nu doar cuvinte omenești obișnuite, distinse printr-un grad mai mare sau mai mic de îndemânare și perspicacitate, ci Cuvântul etern, nefăcut al lui Dumnezeu Însuși, Cuvântul divin al mântuirii. Prin urmare, atunci

când ne întoarcem către Biblie, nu ne întoarcem doar din curiozitate, pentru a obține informații. Ne întoarcem către Biblie cu o întrebare specifică, fiecare cu o întrebare personală despre noi înșine: „Cum pot fi mântuit?”

Sfintele Scripturi, fiind cuvântul mântuirii lui Dumnezeu în limbaj omenesc, ar trebui să trezească în noi un sentiment de venerație. Ți se pare uneori, când citești sau asculți, că toate acestea ți-au devenit prea familiare? Ți-a devenit Biblia oarecum plictisitoare? Trebuie să ne curățim constant sufletele, pentru ca percepțiile noastre să nu devină plictisitoare și să privim cu ochi noi, uimiți, la ceea ce ne descoperă Domnul.

Acum ceva timp am avut un vis pe care mi-l amintesc clar. Mă aflam din nou în casa în care locuisem trei ani în copilărie, la un internat. În vis, am trecut mai întâi prin camere care îmi erau deja familiare. Apoi, tovarășul meu, care mă conducea prin clădire, m-a condus în altele pe care nu le mai văzusem niciodată - spațioase, frumoase, pline de lumină. În cele din urmă, am intrat într-o mică capelă cu lumânări pâlpâitoare și mozaicuri aurii închise.

În visul meu i-am spus tovarășului meu: „Ce ciudat, am locuit aici trei ani, dar nu am știut niciodată de existența acestor camere.” Iar el mi-a răspuns: „Dar se întâmplă întotdeauna așa.”

M-am trezit... Și ce s-a întâmplat - a fost un vis.

Trebuie să experimentăm față de Biblie tocmai acea uimire, acea așteptare, acea uimire, acea bucurie în fața miracolului pe care l-am trăit în visul meu. Există multe locuri în Sfintele Scripturi în care nu am mai intrat niciodată. Există multă profunzime și măreție încă de descoperit. Această conștientizare a simțului miraculosului este un element necesar al ascultării noastre receptive.

Dacă ascultarea înseamnă tremur, înseamnă și ascultare. Acesta este sensul original al cuvântului atât în greacă, cât și în latină.

Când eram student, obișnuiam să ascult o emisiune de comedie la radio. Într-un episod, îmi amintesc, sună telefonul și eroul întinde mâna să-l ridice. „Bună”, spune el, „bună, bună”. Vocea lui se întinde: „Cine vorbește?” Vocea de la celălalt capăt al firului: „ *Tu* ești ”. „Ah”, răspunde el, „de aceea mi s-a părut că vocea aceea îmi sună familiară.” Și închide.

Din păcate, aceasta este o parabolă despre ceea ce ni se întâmplă prea des. Vorbim mai bine decât ascultăm. Auzim sunetul propriei voci, dar nu ne oprim să auzim vocea interlocutorului. Așadar, atunci când citim Biblia, prima cerință este: să tăcem și - *să ascultăm,* să luăm aminte cu supunere.

Când intrăm într-o biserică ortodoxă, pictată în stil tradițional, și privim spre altar, spre răsărit, o vedem acolo, în absidă, pe Maica Domnului cu mâinile ridicate spre cer. Acesta era obiceiul în vremurile biblice de demult (și astăzi preoții Bisericii Ortodoxe își ridică mâinile în acest fel) - așa că ar trebui să ne acordăm interiorului atunci când citim Sfintele Scripturi cu mâinile ridicate nevăzut spre cer. Citind Biblia, ar trebui să fim asemenea Preasfintei Fecioare Maria, căci Ea este Cea supremă *care ascultă.* În ziua Bunei Vestiri, Ea ascultă cu ascultare pe Arhanghel și răspunde: „Fie mie după cuvântul tău" (Luca 1:38). Nu ar fi putut primi și purta pe Dumnezeu Cuvântul în pântecele ei dacă nu ar fi ascultat mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inima ei. După ce păstorii l-au adorat pe nou-născutul Iisus, se spune despre ea: „Iar Maria păstra toate aceste lucruri, cugetând în inima ei" (Luca 2:19). Și când Preasfântul Leo Îl găsește pe Iisus în templu, se spune din nou: „Și mama Lui păstra toate acestea în inima ei" (Luca 2, 51). Aceeași nevoie este subliniată și în ultimele cuvinte ale Maicii Domnului, pe care ni le spune Sfânta Scriptură, cuvintele rostite la nunta din Cana Galileii: „Orice vă va zice, faceți" (Ioan 2, 5); Ea le lasă moștenire slujitorilor și nouă tuturor.

În toate aceste cazuri, Preasfânta Fecioară Maria este reflexia, imaginea vie a creștinului biblic. Trebuie să devenim asemenea Ei ascultând Cuvântul lui Dumnezeu, meditând la el, păstrând totul în inimile noastre și respectând tot ceea ce ne spune Domnul Iisus Hristos. Când Dumnezeu vorbește, trebuie să ascultăm cu ascultare.

ÎNȚELEGEREA BIBLIEI PRIN INTERMEDIUL BISERICII

În al doilea rând, așa cum spune declarația Conferinței de la Moscova, „cunoaștem, acceptăm și percepem Sfintele Scripturi prin Biserică și în Biserică". Abordarea noastră față de Biblie trebuie să fie nu doar ascultătoare, ci și *ecleziastică.*

Biserica este cea care ne spune din ce este alcătuită Sfânta Scriptură. O carte nu face parte din Sfânta Scriptură deoarece există dovezi cu privire la autorul ei și la anul scrierii ei. Dacă s-ar dovedi brusc, de exemplu, că a patra Evanghelie nu a fost de fapt scrisă de sfântul Evanghelist Ioan, cel mai iubit ucenicol al Domnului Iisus Hristos, acest lucru nu ar schimba faptul că noi, ortodocșii, recunoaștem a patra Evanghelie ca parte a Sfintei Scripturi. De ce? Pentru că Evanghelia după Ioan este acceptată de Biserică și în Biserică.

Biserica este cea care ne spune ce este Sfânta Scriptură, așa cum Biserica este cea care ne spune cum să înțelegem Sfânta Scriptură. Întâlnind un etiopian care citea Vechiul Testament în carul său, sfântul Apostol Filip l-a întrebat: „Înțelegi ce citești?" Iar etiopianul a răspuns: „Cum aș putea să înțeleg dacă nu mă

călăuzește cineva?” (Faptele Apostolilor 8:30-31). Cu toții ne aflăm în starea acestui etiopian. Cuvintele Sfintei Scripturi nu sunt întotdeauna de înțeles fără explicații. Dumnezeu vorbește direct inimii fiecăruia dintre noi atunci când citim Biblia: citirea Sfintei Scripturi, așa cum spune Sfântul Tihon, este o conversație personală între fiecare dintre noi și Hristos. Dar avem nevoie și de îndrumare. Iar călăuza noastră este Biserica Mamă. Ne folosim din plin de mintea noastră, cu ajutorul harului Duhului Sfânt; ne folosim din plin de descoperirile cercetătorilor biblici moderni, dar subordonăm întotdeauna opinia privată - a noastră sau a savanților - experienței conciliare vechi de secole a Sfintei Biserici.

Esența acestui punct de vedere ortodox se reflectă în întrebarea adresată catehumenului în timpul ritului primirii sale în sânul Bisericii. În practica rusă: „Recunoașteți că Sfânta Scriptură trebuie primită și interpretată în conformitate cu credința transmisă nouă de Sfinții Părinți, pe care Maica noastră, Sfânta Biserică Ortodoxă, a păstrat-o întotdeauna și o păstrează până în ziua de azi?”

Citirea Bibliei ar trebui să fie personală, dar nu ar trebui să ne simțim izolați unii de alții, ca indivizi, ca creștini solitari. Citim ca membri ai unei familii, familia Bisericii Ortodoxe Universale. Când citim Sfintele Scripturi, nu spunem „eu”, ci „noi”. Citim în părtășie cu toți ceilalți membri ai Trupului lui Hristos din toate părțile lumii și în toate timpurile. Măsura înțelegerii sensului Sfintelor Scripturi este mintea *Bisericii.* Biblia este cartea Sfintei Biserici.

De unde ar trebui să începem să descoperim învățătura Bisericii? Primul pas este să aflăm cum sunt folosite Sfintele Scripturi în cadrul Slujbelor Divine. Cum, în special, sunt alese lecturile biblice pentru diferitele sărbători? De asemenea, trebuie să ne îndreptăm către operele Sfinților Părinți ai Bisericii și să ținem cont de modul în care aceștia interpretează Biblia. Prin urmare, citirea Sfintelor Scripturi de către ortodocși este atât de *natură liturgică, cât și* patristică .

Ca exemplu al metodei liturgice de interpretare a Sfintei Scripturi, ghidată de utilizarea ei în timpul sărbătorilor bisericești, să luăm în considerare paremiile - lecturi din Vechiul Testament, necesare pentru Vecernia Sărbătorii Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu - 25 martie (7 aprilie conform calendarului civil). Sunt trei: 1) din cartea Genezei, 28:10-17 - visul lui Iacov despre scara care urcă de la pământ la cer ; 2) din cartea profetului Ezechiel, 43:27 - 44:4 - viziunea profetului despre sanctuarul din Ierusalim cu porți închise prin care nimeni în afară de prinț nu poate trece; 3) din cartea Proverbelor, 9:1-11 - începând cu cuvintele: „Înțelepciunea și-a zidit casa”.

Toate aceste texte din Vechiul Testament, alese pentru slujbele din 25 martie (7 aprilie) și alte sărbători ale Maicii Domnului, trebuie înțelese ca profeții despre întruparea Domnului Iisus Hristos din Fecioară. Preasfânta Fecioară Maria este

scara lui Iacov, care a dat trup Dumnezeului întrupat, care a intrat în lumea noastră umană. Preasfânta Fecioară Maria este poarta închisă; Ea este singura femeie care a zămislit în feciorie și a rămas Neprihănită. Preasfânta Fecioară Maria este casa pe care Hristos, „Înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:24), o primește ca locuință. Dacă urmărim în acest fel modul în care sunt selectate lecturile pentru diferite sărbători, dezvăluim versatilitatea interpretării biblice, prin compararea imaginilor și exemplelor care nu sunt deloc evidente la prima lectură.

Să luăm ca un alt exemplu Vecernia Sâmbetei Mari, care cu multe secole în urmă era prima parte a priveghiului de Paște de toată noaptea. Aceasta conține nu mai puțin de 15 lecturi din Vechiul Testament. Din păcate, în multe biserici majoritatea lor sunt omise și, prin urmare, poporul lui Dumnezeu este privat de posibilitatea de a se sătura de sensul lor biblic. Aceste 15 paremii, care se succed una după alta, ne dezvăluie întregul plan al istoriei sacre, dezvăluind în același timp sensul profund al învierii lui Hristos. Prima dintre lecturi este din cartea Genezei, 1:1-13, care povestește despre primele trei zile ale Creației. Învierea lui Hristos este o Creație nouă. A patra lectură este întreaga carte a sfântului profet Iona, care descrie cum profetul a stat trei zile în pântecele unei balene, ceea ce anticipează învierea de trei zile a lui Hristos (compară: Matei, 12:40). A șasea lectură povestește despre trecerea israeliților prin Marea Roșie (Exodul 13:20-15:19), care prefigurează noua trecere a lui Hristos de la moarte la viață, de Paște (cf. 1 Corinteni 5:7; 10:1-4). Ultima lectură este povestea celor trei tineri sfinți aruncați într-un cuptor aprins (Daniel 3), un alt prototip al învierii lui Hristos din mormânt.

Acesta este efectul citirii sinodale a Sfintelor Scripturi în Biserică și împreună cu Biserica. Studiind Vechiul Testament în paralel cu liturghia Sfintei Biserici și recurgând la lucrările Sfinților Părinți, descoperim pretutindeni noi semne călăuzitoare care ne conduc la cunoașterea marilor taine care Îl înconjoară pe Domnul Iisus Hristos și pe Preacurata Sa Maică. Citind Vechiul Testament în comparație cu Noul și Noul în comparație cu Vechiul (ceea ce indică calendarul nostru bisericesc), descoperim unitatea Sfintelor Scripturi.

În grupurile de studiu biblic parohial, este util să atribuiți cuiva o sarcină specială: să afle în ce sărbători se citește un anumit pasaj din Vechiul sau Noul Testament în timpul slujbei. Apoi, împreună, puteți discuta motivele alegerii acestui pasaj anume. Ceilalți membri ai grupului pot primi o sarcină despre operele Sfinților Părinți ai Bisericii, folosind în principal predicile și învățăturile Sfântului Ioan Gură de Aur. Dar trebuie ținut minte că va fi nevoie de sârguință în căutare înainte de a găsi ceea ce căutați. Sfinții Părinți ai Bisericii se adresau oamenilor din alte vremuri, iar aceștia trebuie citiți cu capacitatea de a pătrunde în epoca lor. Protopopul Georges Florovsky obișnuia să spună că creștinii ortodocși moderni trebuie să dobândească un mod de gândire patristic. Și pentru a realiza acest

lucru, trebuie să pătrundem mai adânc decât o înțelegere superficială a cuvintelor Sfinților Părinți - în însăși esența sensului lor interior.

SUFLETUL BIBLIEI ESTE HRISTOS

A treia caracteristică a lecturii Bibliei noastre este că *trebuie să fie centrată pe Hristos.* Dacă la Conferința de la Moscova din 1976 s-a spus că „cărțile Sfintei Scripturi sunt un întreg inseparabil", atunci unde putem găsi această unitate și inseparabilitate? În persoana lui Hristos, El este firul de legătură care străbate întreaga Sfântă Scriptură, de la primul verset până la ultimul. Am menționat deja cum apar poeziile despre Hristos pe paginile Vechiului Testament. Am avut un profesor de istorie la școală căruia îi plăcea să rezume lucrurile cu cuvintele: „Totul este interconectat". Această regulă este excelentă pentru studierea Sfintei Scripturi. Căutați acorduri interconectate, recurente și, treptat, totul va fi dezvăluit. Adesea, studiile critice occidentale ale Sfintei Scripturi folosesc o metodologie de analiză în care fiecare carte este descompusă în diverse unități inițiale. Legătura dintre ele este distrusă, iar Biblia este redusă la o multitudine de componente originale. Trebuie să vedem atât eterogenitatea, cât și integritatea Sfintelor Scripturi, o completare cuprinzătoare la egalitate cu sursele primare divizate. Ortodocșii preferă, în general, o metodă sintetică de cercetare, mai degrabă decât una analitică. Considerăm Sfintele Scripturi ca un întreg, în care prezența constantă a lui Hristos este un principiu constant de legătură.

Căutăm întotdeauna puncte de contact între Vechiul Testament și Noul Testament și le găsim în Iisus Hristos. În Ortodoxie, o importanță deosebită este acordată metodei „tipologice" de interpretare construite pe diferența dintre prototipurile lui Hristos, evenimente și simboluri care prefigurează toate aspectele vieții și predicii Sale pământești, de-a lungul Vechiului Testament. Un exemplu frapant în acest sens este Melhisedec, regele din Selim, „preotul Dumnezeului Celui Preaînalt", care i-a oferit lui Avraam pâine și vin (Geneza, 14:18) și care este considerat un prototip al lui Hristos nu numai de Sfinții Părinți ai Bisericii, ci deja în Noul Testament chiar de apostolii Săi (Evrei, 5:6; 7:1). Un alt exemplu (așa cum am văzut deja) poate servi drept Paștele Vechiului Testament care prefigurează Noul: eliberarea lui Israel de Faraon la Marea Roșie, anticipând eliberarea noastră din păcat prin moartea și Învierea Mântuitorului. Aceasta este metoda de interpretare pe care ar trebui să o aplicăm întregii Biblii. De ce, de exemplu, în a doua jumătate a Postului Mare, în lecturile Vechiului Testament din Cartea Genezei, figura dreptului Iosif ocupă un loc atât de important ? [7] De ce citim Cartea dreptului Iov în Săptămâna Patimilor? Pentru că atât Iosif, cât și Iov sunt niște suferinzi nevinovați, iar în îndelunga lor răbdare sunt tipuri ale Domnului Iisus Hristos, a cărui suferință nevinovată pe Cruce Biserica se pregătește să o celebreze în acele zile. „Totul este interconectat".

Protopopul Alexander Schmemann definește un creștin ca fiind o persoană care, oriunde privește, Îl vede pe Domnul Iisus Hristos și se bucură de El. Acest lucru se poate spune mai ales despre un creștin care cunoaște Biblia. El este cel care, oriunde privește, Îl vede pe Hristos pe fiecare pagină a Sfintei Scripturi.

CITIREA SFÂNTEI BIBLII ESTE UN PROCES FOARTE PERSONAL

În cuvintele scriitorului ascetic creștin oriental timpuriu, Sfântul Marcu, „cine este smerit în gândire și angajat în lucrare spirituală, atunci când citește Biblia, va raporta totul la sine însuși și nu la aproapele său". Noi, ca creștini ortodocși, trebuie să ne străduim să raportăm cuvintele Sfintei Scripturi la noi înșine *personal* în toată ea . Trebuie să ne întrebăm nu doar: „Ce înseamnă aceasta?", ci: „Ce înseamnă aceasta pentru mine?". Sfânta Scriptură este o conversație personală între Mântuitorul și mine: Domnul Iisus Hristos îmi vorbește, iar eu răspund. Acesta este al patrulea criteriu pentru citirea corectă a Bibliei.

Trebuie să privesc toate poveștile din Scriptură ca parte a propriei mele vieți personale. Cine este Adam? Numele Adam înseamnă om, așa că povestea căderii lui Adam din Geneza este, de asemenea, o poveste despre mine. Adam sunt eu. Dumnezeu este cel care îmi spune: „Adam, unde ești?" (Geneza 3:9). Adesea întrebăm: „Unde este Dumnezeu?" Dar adevărata întrebare pe care Dumnezeu ne-o pune fiecăruia dintre noi, în persoana lui Adam, este: „Unde ești?"

Când, în povestea invidiei lui Cain față de Abel, citim cuvintele lui Dumnezeu către Cain: „Unde este Abel, fratele tău?" (Geneza 4:9), ele sunt adresate fiecăruia dintre noi. Cine este Cain? Eu sunt. Și Dumnezeu îl întreabă pe Cainul din fiecare dintre noi: „Unde este fratele tău?" Calea către Dumnezeu este prin dragostea pentru ceilalți oameni și nu există altă cale.

Renunțând la fratele meu, accept semnul lui Cain în locul chipului lui Dumnezeu (Geneza 4:15) și, prin urmare, renunț la natura mea umană.

Citirea Sfintelor Scripturi poate fi împărțită în trei etape. În primul rând, să percepem Sfintele Scripturi ca istorie sacră, istoria lumii de la crearea ei, istoria poporului ales, istoria lui Dumnezeu Întrupat în Palestina, istoria „faptelor măreție" de după pogorârea Duhului Sfânt peste apostoli. Creștinismul despre care vorbește Biblia nu este o ideologie, nu este o teorie filosofică, ci o religie istorică.

Apoi facem al doilea pas. Istoria Bibliei este istoria unor indivizi specifici. Îl vedem pe Dumnezeu revelându-Se în momente și locuri specifice, angajându-se în conversații cu indivizi. El se adresează fiecăruia pe nume. Vedem chemări

specifice, individuale, din partea lui Dumnezeu către Avraam, Moise și David, către Rebeca și Rut, către Isaia și profeți, și apoi către Preasfânta Fecioară Maria și apostoli. Vedem cum acțiunea divină în istorie este concentrată asupra indivizilor și a destinelor lor. Iubirea lui Dumnezeu îmbrățișează întregul univers, dar El alege totuși un colț specific al pământului, un timp specific și o Mamă specifică pentru întruparea Sa divină.

Prin urmare, trebuie să simțim cât mai pe deplin posibil, în toate detaliile, acele circumstanțe speciale în care au loc acțiunile lui Dumnezeu conform Sfintei Scripturi. O persoană care iubește Biblia iubește detaliile cronologice și geografice. Ortodocșii venerează cu zel Țara Sfântă, locurile unde Hristos Însuși a trăit și a învățat, a murit și a înviat. Cea mai bună modalitate de a aprofunda ceea ce citești în Sfintele Scripturi este să faci un pelerinaj la Ierusalim și Galileea. Umblă pe unde a umblat Domnul Iisus Hristos. Coboară la Marea Moartă, stai singur pe pietre și savurează ceea ce L-a înconjurat pe Domnul Iisus Hristos în timpul celor patruzeci de zile de post din deșert. Bea apă din fântâna unde a vorbit cu femeia samariteancă. Mergi seara în Grădina Ghetsimani, stai în întuneric sub măslinii seculari și privește luminile orașului strălucind pe câmpie. Experimentează pe deplin realitatea concretă a acestui loc istoric și ia experiența cu tine, păstrând-o în memorie prin citirea zilnică a Sfintelor Scripturi.

Apoi vine al treilea pas. După ce am trăit povestea biblică în toate particularitățile și detaliile ei cotidiene, trebuie să o raportăm direct la noi înșine. Trebuie să ne spunem: „Toate aceste locuri și evenimente nu sunt doar ceva îndepărtat și vechi, ci și parte a apropierii mele personale de Domnul Isus Hristos. Devin, ca să spun așa, o parte a acestor evenimente, a acestor povești.”

Trădarea, de exemplu, face parte din biografia fiecăruia. Nu i-ai trădat pe alții la un moment dat în viața ta, nu știi ce înseamnă să fii trădat și nu lasă amintirea acestor minute cicatrici pe sufletul tău, pe fiecare suflet, pentru totdeauna? Așadar, citind despre cum sfântul Apostol Petru L-a trădat și L-a renegat pe Domnul Iisus Hristos și a fost iertat după Învierea Sa, te poți vedea în locul fiecăruia dintre participanții la aceste evenimente. Imaginează-ți ce au trăit atât Apostolul Petru, cât și Domnul Iisus Hristos imediat după trădare, împărtășește-le sentimentele și însuși-le. Eu sunt Petru; pot și eu, într-o situație similară, să devin asemenea Domnului Iisus Hristos? Reflectând în acest fel asupra drumului spre împăcare, văzând cum Hristosul înviat îl readuce cu dragoste și condescendență pe Petru în rândurile prietenilor Săi, văzând cum Petru, la rândul său, are curajul să accepte restabilirea relației lor, întreabă-te: cât de mult sunt ca Hristos în raport cu cei care m-au trădat? Și după faptele mele de trădare, sunt capabil să accept iertarea de la ceilalți, sunt capabil să mă iert pe mine însumi?

Sau luați-o pe Sfânta Maria Magdalena ca un alt exemplu. Mă regăsesc în ea? Am acea generozitate, acea spontaneitate, acea izbucnire de iubire pe care le-a arătat atunci când a turnat mir prețios dintr-un vas de alabastru pe picioarele Domnului Iisus Hristos? „Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult.” Sau sunt timid, meschin, mereu reținut, niciodată nedăruindu-mă complet la nimic, nici bine, nici rău? După cum spuneau Părinții Deșertului: „Mai bine este un păcătos care își dă seama de păcatul său și se pocăiește de el, decât unul care n-a păcătuit și se crede drept.”

Am ajuns la curajul Sfintei Maria Magdalena, la statornicia și devotamentul ei când s-a dus să ungă trupul Domnului Iisus Hristos în mormânt (Ioan 20:1)? Îl aud pe Mântuitorul înviat chemându-mă pe nume, așa cum a chemat-o pe ea, și *strig* „Învățătorule” – cu simplitatea și altruismul ei complet (Ioan 20:16)?

Citind Sfintele Scripturi în acest fel – cu ascultare, ca membri ai Sfintei Biserici, găsindu-L pe Domnul Iisus Hristos peste tot, percepând totul ca parte a propriei noastre vieți – vom putea simți complexitatea și profunzimea Sfintei Biblii. Și totuși, nu vom fi niciodată liberi de sentimentul că abia am început să studiem Sfânta Biblie. Suntem ca un om care navighează într-o barcă mică într-un ocean nemărginit.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119:105)